

Een kinky kindervoorstelling? 'Puppy/Poppy' is gedurfd én bevrijdend

Poppy, The Great White Male, en zijn puppy's. — © Ilias Teirlinck

Bondage en voetfetisjisme? Wie denkt op een pornosite te zijn beland, vergeet het. We zitten in een kindervoorstelling voor vijfjarigen. *Puppy/Poppy* is gedurfd én bevrijdend op veel niveaus.

Liv Laveyne

Woensdag 20 november 2024 om 03:00

PUPPY/POPPY

Bronks & De Maan

20/11 in Bronks, Brussel. 23 en 24/11 in De Maan, Mechelen. Daarna op tournee. www.bronks.be

Flashy spots, spiegelende vloer en pompende beats: het lijkt eerder op een zweterige nachtclub dan een snoezige kinderkamer. Maar op de scène ligt wel een reusachtige vlezige pop te slapen. Hij is Poppy, The Great White Male, diep knorrend, krabbend aan zijn achterste of – tot groot jolijt van het jonge publiek – een scheet latend. Van tussen zijn lichaam komen kleine mensjes tevoorschijn gekropen.

Kazanga Jonathan Linga, Arne Luiting, John Niyibizi, Andreia Rodrigues en Leila Benchorf zien eruit als queer lilliputters (uit *Gullivers reizen*), maar dan wel met een lederen harnas en zwarte latex handschoentjes. Ze dingen om de aandacht in de beste vogueing-stijl en geilen elkaar op. Tegelijk dartelen ze als dolle pups, bijten op een schoen, likken aan de teen van de pop, gaan met hun leiband aan de haal of kruipen het publiek in om daar te gaan snuffelen.

Regisseur Jef Van gestel speelt voortdurend op die twee niveaus: voor de kleinsten is *Puppy/Poppy* een zotte kennel, volwassenen wanen zich in een of andere sm-kerker.

Machtdynamiek

Wanneer Poppy wakker wordt, worden de rollen ook omgekeerd: een aai van de grote hand kan ook een mep worden of verpletteren. Tegelijk zijn het net de puppy's die deze bewegingen manipuleren. Het zorgt voor een ambigue verhouding: wie is het baasje en wie de hond? Wie is meester en wie slaaf? Wie is de dom en wie de sub? Wie mag vanboven en wie vanonder? Wanneer de pop bondage-gewijs omhooggetakeld wordt, voeren de pups onder dat grote witte lijf een rituele dans als waren ze een inheemse stam. De opzweepende choreografie van Charlotte Goesaert en de stuwende beats van Joost Maaskant zetten de zaal helemaal in vlam.

Het zou jammer zijn om *Puppy/Poppy* in deze sadomasochistisch getinte beeldtaal weg te zetten als gratuit provocerend, want dat is het allerminst. Het is een pleidooi voor plezier, voor een libertijnse en nieuwsgierige geest. Het is eveneens een kritische reflectie over ingesleten machtspatronen en hoe je als minderheid daarin je plaats opeist. Tegelijk wordt er gedold met beelden vol culturele referenties: van *Gullivers reizen* tot *King Kong* voor de groten, van *Klein Duimpje* tot *Paw Patrol* voor de jongsten.

“Of het leuk was?” vraagt een moeder achteraf aan haar kind. “Ja! Maar wel een beetje raar”, is het antwoord. Er zullen aan de keukentafel ongetwijfeld geanimeerde gesprekken volgen en in de ouderlijke slaapkamer misschien nog geanimeerdere nachten.